

Soms moet je hulp aanvaarden

Romano merkte dat hij in een ziekenhuisbed lag, toen hij wakker werd. Voorzichtig opende hij rustig zijn ogen om te kijken waar hij was, maar tegelijkertijd ook uit angst voor het felle licht. Hij merkte dat het donker was in de kamer. Het was een andere kamer dan die op de luchthaven. Deze was kleiner, een ziekenhuiskamer. Hij lag in een ziekenhuisbed. Romano draaide zijn hoofd en keek naar het raam. De gordijnen waren geopend, maar het was donker buiten. De hemel was helder verlicht door sterren en een volle maan. Hij kon niets herkennen dat hem enige aanwijzing zou geven over waar hij was. Hij draaide zijn hoofd naar de andere kant om naar de deur te kijken. Deze was gesloten. Een klein lampje naast zijn bed gaf een zacht licht en uit de badkamerdeur scheen licht, kon hij zien in de deuropening. Naast zijn bed, op een uitklaptafeltje, stond een beker met water en medicijnen. Aan de andere kant van zijn bed stond een bijzettafeltje met daarop een onaangeraakte boterhammenmaaltijd. Hij merkte twee kaarten op die naast het bord stonden. Hij probeerde recht te komen om ze te lezen. Romano hoopte om meer te weten te komen waar hij was en van

wie deze kaarten waren. Toen hij zich ophees aan de steun boven het bed voelde hij zijn hoofd bonken. Hij liet zich meteen terug onderuit zakken en greep naar zijn hoofd, dat omwikkeld was met een verband. Hij merkte op dat moment voor de eerste keer dat ook zijn beide handen waren ingepakt en herinnerde zich de wonden die hij had opgelopen in de luchthaven.

"Ik ben Romano." Hij probeerde alles op een rijtje te zetten wat hij tot nu toe wist.

"Ik ben Romano. Ik lag in de ziekenboeg van de luchthaven." Hij ademde diep in en uit. Zijn geheugen kwam stilletjes terug.

"Ik ben Romano. Ik lag in de ziekenboeg van de luchthaven. Ik heb een stoel naar een verpleegster gegooid en ben gaan lopen." Zijn ademhaling werd oppervlakkiger en hij ademde sneller. Hij begon zich op te boeien. Hij voelde zich schuldig naar de vrouw toe.

"Ik ben Romano. Ik lag in de ziekenboeg van de luchthaven. Ik heb een stoel naar een verpleegster gegooid en ben gaan lopen. Ik probeerde buiten te raken, maar dat lukte niet. Ik bonkte op de deuren, maar ze hielden mij gevangen." Hij bekeek zijn ingepakte handen en greep ermee naar zijn ingepakte hoofd. Het leek alsof hij diezelfde pijn opnieuw voelde als bij die deur. Hij hield zijn adem in en zijn hart klopte alsof het elk moment de laatste keer kon zijn dat het zijn lichaam liet functioneren.

"Ik ben Romano. Ik lag in de ziekenboeg van een luchthaven. Ik heb een stoel naar een verpleegster gegooid en ben gaan lopen. Ik probeerde buiten te raken, maar dat lukte niet. Ik bonkte op de deuren, maar ze hielden mij gevangen. Een jongen kwam mij helpen. Iemand die mij duidelijk kent, want hij zei mijn naam."

Hij dacht na, maar kon zich niet herinneren wie de jongen kon zijn. Hij herinnerde zich wel één van de verpleegsters die er ook was om te helpen. Achter hen stond een tweede jongen, maar die durfde niet dichterbij komen.

Romano werd plots verstoord in zijn gedachten door de deur die open ging nadat er zachtjes was geklopt. Waarschijnlijk vermoedde het personeel dat hij nog steeds zou slapen. Diezelfde jongen van op de luchthaven kwam binnen. Achter hem liep de tweede jongen. Ook nu bleef hij weer op afstand, alsof hij angst had van wat zou gebeuren. Ze

keken hem allebei aan, de eerste jongen met een glimlach en de tweede nogal schuchter.

"Dag Romano. Weer in de wereld van de levenden?" De eerste jongen stond ondertussen achter het bed en keek hem nog steeds glimlachend aan.

"Nadat je was flauwgevallen op de luchthaven ben je met een ambulance naar de spoeddienst gebracht. Daar hebben ze jouw handen en hoofd verzorgd en medicijnen gegeven. Je hebt ondertussen anderhalve dag geslapen." Romano kon niet anders dan de jongen, die heel rustig en traag praatte, aankijken, en alle informatie opnemen. De puzzelstukken in zijn hoofd begonnen langzaam in elkaar te vallen, maar er ontbraken nog heel wat delen om een mooi afgewerkt geheel te krijgen. De jongen bleef Romano aanstaren, hopen en wachtend op een reactie die er niet meteen zat aan te komen. Daarom besloot hij om één van de kaarten op het tafeltje naast Romano aan hem te geven. Romano, die ondertussen steeds naar zijn eigen voeten bleef staren, nam het kaartje aan. Op de voorkant stond een knappe man in doktersuniform, met achter hem twee sexy verpleegsters. Bovenaan stond in sierlijke letters *'Veel beterschap!'* geschreven. Romano fronste. Hij vroeg zich af waarom de man zoveel ruimte in nam, terwijl de verpleegsters veel kleiner en meer op de achtergrond werden afgebeeld. Vervolgens vroeg hij zich af waarom hij dit een knappe man vond, wat heel vreemd aanvoelde.

"Misschien is het een beetje te snel", zei de jongen die Romano het kaartje had gegeven. Hij zag dat Romano in de war was van het kaartje en het hem ongemakkelijk maakte.

De jongen keek achterom, naar de tweede jongen: "Misschien moet je even buiten wachten. Hij is er nog niet klaar voor." De tweede jongen knikte en ging naar buiten op het moment dat een verpleegster binnenkwam om zijn infuus te vervangen. Zonder iets te zeggen, liep ze opnieuw naar buiten. Ze sloot de deur achter zich. De eerste jongen wilde het kaartje uit Romano's handen nemen, maar die liet niet los. Integendeel, hij wilde weten wie deze jongens waren en van wie de kaarten waren. Met een klein hartje opende hij het kaartje met de knappe dokter op. In een duidelijk mannengeschrift stond in de kaart